

יששכר-דב בר-דרורא (פריאר)

בן משה — נולד בעיר קוטנה בט' אדר תרמ"ג (1883). אביו היה סוחר, והתייחס לרוב דוב מיזלש מקרא-ז'ורשה, והרב מקוטנה בעל הספר "זית רענן". למד ב"חדר" ואח"כ ב"ישיבה", ואחרי שהתmeshל נהייה אקסטרן, ידע יפה שפות ומדעים.

בנעוריו בא לוורשה ושם הכנס את חברו מנוער שלום אש, לחגו של י. ל. פרץ, ועוד לא מלאו לו 17 שנה עבד כבר במערכות העתונאים: "הצפירה", "הצפה" ו"דער וועגן". במערכות הללו הכירו העורכים (סוקולוב, לודויפול וצבי פרילוצקי) כי הבוחר הצער והצנוע המלווה עוד כ"חסיד", עתיד להיות סופר בישראל, כי בכלל מה שכותב היה ניכרת הפקחות והשנינות, וסגנוןיו היה כבר אז מצויין ומצויד בכלל אותם המטעמים, שפילי-טונייסטן מחונן וمبורך מצטיין בהם.

בשנת 1906 הגיע לארץ ישראל, ותיקף תפס את מקומו בין אנשי המעשה. נכנס לעבוד באפ"ק, ונעשה לידידו של מ. דיזנגוף, והוא מראשוני המשתתפים בבניה של תל-אביב ע"י השתתפותו ביסוד השכונה "נכחת בניין". מזמן לזמן היה משתתף בעיתונות.

בשנת 1909 נכנס לעוד המדייני של היישוב, שנוסף TICKF לארגוני הקדשות הקונסיסטוציה בטורקיה. ועוד היו מלבדו: מ. דיזנגוף, אליהו ספריר, שמואון רוקח, אהרון איינברג ויוסף לורייה. באותו פרק זמן היה משתתף בעיתונות העברית בחו"ל ("הזמן" ו"הצפירה").

אחרי הכיבוש הבריטי נכנס לעבוד בעיתון האורחי הגדול, שנוסף ע"י אליעזר בני-יהודה — "דוואר היום", ובמשך שבע שנים, בהפסכות (1920—1936) עבד בעיתון זה, והוא גם עורךו הראשי במשך כמה שנים.

במשך שלוש שנים ערך והוציא שבועון "הישוב" (1925—1928) בהשתתפות טובי הסופרים, יסד את "הנטע", שנtent לננו את נתניה ובן יהודה, ואת הבנק "בני בניין". השתתף מלבד הנ"ל גם בשבועון המשובח של התאחדות האקרים "בוסתנאי". בשבועון הנ"ל היה מפרסם מדי שבוע שתי סקירות (ארצישראלית ו"בתפקידים בחו"ל") וגם פלייטון.

עם סגירת "דוואר היום" (1936) החל לעבוד ב"הבורך" ושם היה מפרסם את פלייטונו: "הצד השני של המטבח" מדי שבוע.

מאמריו ופליטונו עשו רושם גדול, כיוון שהשכיל לכתוב על כל עניין ישובי מתוך ידיעה מוסמכת ובמומחיות רבה ומקיפה. דבריו היו תמיד קצרים וברורים. יומניינו בעיתונים הימאים היו מצומצמים ובהירים.

אחרי שפרצה מלחמת-העולם השנייה והעתונות נצטמצמה, לא נמצא מקום למאמריו ולפליטונו והיה מפרסם רק לעיתים רחוקות פלייטונים קצרים ב"הבורך" וב"ידיעות אחרונות".

מצבו החמרי הורע מאד בשנות המלחמה. בימים אלה מלחלה קשה, והמצב החמרי הקשה השפיע לרעה על התפתחות מלחתו. בי"ז אדר תש"א קיבל התקפת לב קשה, שבתוכתה מת מיתה חטופה בו ביום, ונפטר בבית הקברות היישן בתל-אביב.

צאתיו: בתו רחל דרורי אשת משה גינצברג; בניו: אמנון ואבשלום (כולם בפרדס חנה).

(דוד תדהר — אנציקלופדיה לחלווי היישוב, תל-אביב, תש"ב, עמ' 184).